

21 februari 2021f

Verkondiging

“Ik kan er niet meer tegen... ben corona moe”.

Van minister tot viroloog, schooljuf en ondernemer horen wij het:

Het moet anders, onze jongeren worden depressief,

Winkels gaan failliet, de horeca kan niet verder en hoe zal het in de zomer gaan?

We zijn er klaar mee....

Vandaag, op deze eerste zondag in de Veertigdagentijd, horen wij een Schriftverhaal over een God die er klaar mee lijkt te zijn..

God die kijkt naar de mens die hij de Schepping in handen heeft gegeven

En die er een puinhoop van maakt...

Maar God geeft de mens opnieuw de schepping in handen

en de regenboog zou daar een eeuwig teken van moeten zijn.

Zo weet de mens bij iedere tragische gebeurtenis... God is niet klaar met ons,

maar trekt met ons mee door het leven, hoe moeilijk het soms ook is.

Na een zondvloed zal er altijd weer een nieuw begin zijn

En alsof het niet genoeg was, verhaalt Marcus ons over nieuwe mogelijkheden

De eerste regel van zijn verhaal over God en mensen bevat zijn hele geloofsbelijdenis:

‘Dit is het begin van het evangelie van Jezus Christus, Zoon van God’.

Marcus was er zeker van: In déze mens Jezus hebben wij een mens gezien, zo goed als God.

Enkele regels later al vertelt Marcus ons over de doop van Jezus;

over de stem uit de hemel die zegt: “Jij bent mijn geliefde Zoon”

Het moet overweldigend geweest zijn, voor al die mensen daar op de been

Maar ook voor Jezus zelf.

Hij trekt zich dan ook veertig dagen terug in de woestijn.

Zou Jezus ook even klaar mee zijn geweest?

Dat weten wij allemaal niet, we speculeren maar wat,

kunnen niet anders dan interpreteren vanuit ons wereldbeeld en onze tijd.

Wel weten wij dat ná de veertig dagen van vasten en inkeer

Jezus de mensen tegemoet treedt en zegt: Bekeer u en geloof in het Goede nieuws!

Het Goede nieuws, hoe lastig het soms ook is

om die eeuwenoude woorden te duiden in onze tijd,

Wij mogen het maken tot nieuwe woorden , woorden die vooruit wijzen...

Wat kan zo'n ervaring van mensen die duizenden jaren voor ons leefden,

die geen besef hadden van een toekomst waarin computergestuurde wagentjes

over de planeet Mars zouden rijden;

die zich niet konden voorstellen hoe belangrijk Teams en Zoon en Whats app

zouden zijn in een wereld waarin een nieuwe pandemie zou rondtrekken.

Hoe zouden mensen in die tijd de grote gebeurtenissen in hun geschiedenis hebben geduid?

Zij vertellen ons over Noach, die voor zijn hele familie en alle levende wezens

een schip bouwt om aan een watersnood, een zondvloed te ontsnappen...

Een verhaal dat al 2000 jaar voor Christus werd verteld in het land waar de Sumeriërs woonden,

het land van de Eufraat en de Tigris, waar nu Irak en Syrië te vinden zijn.

Op weg met karavaans over de grote handelsroutes,

rustte men in de herbergen met een maaltijd bij het vuur

daar werden die grote verhalen verteld en overgeleverd.

En de schrijvers van onze Schrift maakten het tot verhalen die passen

binnen de eigen traditie...

Zo ook dat grootse verhaal over de Ene, Onzegbare,

Onkenbare God van de schepping, die het kwaad zag, er klaar mee was

en besloot om alle levende wezens van zijn schepping uit te roeien.

Toen kwam de spijt en men vertelde over een God

Die binnentrad in het gelovig leven van mensen.. en liet hen niet meer los.

God kreeg spijt en schonk hen een regenboog...

zodat wij steeds als ellende zich uitstort over onze wereld
en de zon zich weer laat zien,
wij ons de belofte van God te binnen brengen
Regenboog als teken van hoop, kracht en van nieuw leven
die er kunnen zijn na tijden van verdriet en pijn.

De oude volken, zij wisten het al... God is wat wij er van maken,
en ook al zijn wij wel eens klaar met God,
de geschiedenis heeft ons geleerd dat God nooit klaar is met ons!

Zojuist werd als tussenzang het Schriftlied gezongen
dat grootse lied dat alles wat wij weten over God bevat:
misschien wel juist omdat God hier in alle bescheidenheid
tegemoet wordt getreden, geen naam krijgt, zoals bij de oude volken:
Maar wordt herkend in dat wij Hij ons heeft gegeven:

Die chaos schiep tot mensenland.

Die mensen schiep tot zinsverband

Die ons zijn handvest tot ontferming gaf.

Die ons vrij schreef, met eigen hand.

Een lied over mensen, gezichten, die wel namen hebben

Over al die gezichten, zielen, naam voor naam

Over mensen met overslaande, overgaande liefde,

Zó zijn wij geschapen, uit de chaos.

Tot mensen die in zinsverband met elkaar het mensenland vorm moeten geven.

En elkaar ruimte geven om ons leven in vrijheid vorm te geven,

in verbondenheid, in zinsverband.

Mooi gezegd, prachtig gezongen... maar ach... wat een immense opgave,

Bijna niet om te doen zullen ze gezegd hebben rond die vuren in de herberg

En dan is daar Marcus die ons zegt: er komt hulp!

Een hulp, een tochtgenoot, een mens zo goed als God is ons gegeven.

Geen flauwe doet, maar een krachtig mens

Die het aandurfde om niet meteen als een dolle de wereld in te rennen,

Maar tijd van bezinning nam in de woestijn en opstaat om,

Ons voorgaat door leven en dood naar de nieuwe Schepping!

Dan kunnen wij het óók proberen en ervaren dat het zo kan zijn,

Dat na momenten van verdriet en pijn

Er nieuw leven op ons wacht.

Goddank voor al die mensen onder ons die ons dat voorhouden:

Wij leven immers in zinsverband!

Mensen die ons vertellen dat er licht is aan het einde van de coronatunnel,

Mensen zoals op het geloofsdoek uit India hierboven:

Een doek uit de jaren '80 waarin wij elkaars bondgenoten wilden zijn:

Werkend aan een nieuwe wereld, aan Gods nieuwe schepping.

Op het doek zien we linksonder de onaanraakbaren

En prachtig: Jezus heeft dezelfde huidskleur als zij!

Juist voor hén schijnt het goddelijk licht...

Want zouden zij er ook niet klaar mee zijn:

Altijd in armoede leven?

Altijd bezig met de vraag wat je vandaag moet eten,

En niet toekomen aan vragen over het corona vaccin of marswagentje op de maan..

Zouden zij er soms niet klaar mee zijn...iedere dag opnieuw die moeilijke vragen..

Wat een troost én bemoediging tegelijk,

Die verhalen die ons vertellen dat God met ons op pad blijft gaan.

Dat God ons zijn Zoon heeft geschonken

Die ons steeds weer het goede nieuw vertelt, Gods blijde boodschap,

We zijn op weg naar Pasen!

Thea van Blitterswijk, part o. praem